

19. b ezen

slavnost sv. Josefa

Svatý Josef, jehož svátek slavíme 19. b ezna, patří po Pann Marii k nejuctívanějším sv. tc m. Nejenže je mu zasvěceno mnoho kostelů, také mnoho mužů je nositelem tohoto jména.

Je zobrazován s typickými atributy: tesácké náčiní, například pila, sekera, úhelník, někdy rozkvetlá hlava; často je zobrazován s malým Ježíškem v náručí a s lilijí jako symbolem čistoty, jako stařeček, jak pracuje s Ježíšem v dílně, u jeslí ek v Betlémě a na jiných výjevech z Ježíšova dětství.

Pocházel z královského rodu Davidova a byl vyvolený Bohem za snoubence Panny Marie. A stal se také vyvolenou hlavou Svaté rodiny. Svůj život zcela podílel Božím záměrem, který sice jako člověk nechápal, ale přesto vzal Marii k sobě, tím před zákonem uznal její dítě za své i s plně plně otcovské odpovědnosti. K tomu ho povílel B h, když mu ústy anděla řekl, aby dal dítě jméno; to bylo podle zákona vyhrazeno otci. A právě díky tomu mohl být Ježíš uznán za potomka Davidova, jímž měl být očekávaný Mesiáš. Josefova role tak překračuje roli pěstouna. Byl ochráncem malého Ježíše, žil nenápadným životem. Bez zbytečných věcí, bez pochybností, šel cestou, kterou mu ukázal B h. Práv proto byl nazýván mužem spravedlivým. Protože plnil Boží vůli v radostném. Sv. Josef žil ve službě své snoubence a Božím Synu. Stal se tak pro všechny krásným vzorem

Z Josefových ctností mimo jiné vyniká víra. U nás vidíme, že v životě znamená připustit všechno, co od Boha přichází a nikdy všeho nezanechat, všechno nechat být a všechno opustit. Jen nikdy nepřipustit, že by B h opustil toho, kdo se na něj spolehne. Jan Pavel II. jeho víru přirovnal k víře Abrahamov, pro postoj naprosté odevzdanosti Boží prozřetelnosti.

Další Josefovou vlastností byla mlčenlivost. Mlčenlivost vyjadřující souhlas

stranu prstenu. Bylo na něm deset kuliček jako na růžencovém desátku.

Při opravě chalupy se stalo, že jsem desátkový růženec ztratila. Pečlivě jsem ho hledala, ale až úplně nakonec jsem ho našla. Byl pod poslední paletou, kterou jsem odklízela.

Považovala jsem to za „zážrak“, že celý zaprášený, byl neporušený a já si ho s radostí mohla znova navléci na prst a modlit. Prosím Pána o moudrost a sílu, abychom nesnášeli, co snášet nemáme, abychom se nedali zlým rozdílovat ani ničit.

Když jsem po delší nemoci přišla do kostela, zbývalo jen pár minut do za-

stavení Boží v líc, mlčenlivost umožní užívat naslouchat, mlčenlivost jejímž ovocem je pokoj.

Tradice nám říká, že Josef zemřel v kruhu své rodiny, v přítomnosti Ježíše a své snoubenky Marie. Dostalo se mu tedy té nejvyšší možné útěchy při odchodu z tohoto světa, a proto se stal patronem umírajících a za dobrou smrt. Sv. Josef je dále patronem bratrů a ehojných společenství pojmenovaných po něm, karmelitánů, manželů a křesťanských rodin, dětí, mládeže a sirotek; panenství; dřevníků, tesáků, dělníků, inženýrů, hrobníků, vychovatelů, cestujících, vyhnanců, ochránců při chorobách, při pokušeních, v zoufalých situacích, při bytové nouzi. Máme v něm nebeského patrona, který se za nás přimlouvá a je vzorem pro nás všechny. Pius XI. ho v roce 1870 prohlásil patronem celé církve.

Sv. Terezie z Avily, velká uctitelka církve, vysvětluje, pro práva sv. Josefa považovala za svého patrona: „Já si zvolila za svého přimlůvce a patrona slavného svatého Josefa a sv. Jil jsem se mu s nadšením. Tento můj otec a ochránce mi pomohl v nesnázi, do které jsem se dostala, a v mnoha jiných, daleko těžších, v nichž šlo o mou duši a o spásu mé duše. Viděl jsem jasně, že jeho pomoc byla vždy v tísni, než jsem mohla doufat. Nevzpomínám si, že bych ho někdy prosila o nějakou milost, aniž bych jí hned nedostala.“ Nejsou právě tato slova velkým povzbuzením právě pro nás, abychom se v modlitbě obraceli s velkou důvěrou k svatému Josefovi o pomoc v životních nesnázích a přimlůvu u našeho nebeského Otce? Spolehneme se také stejně jako sv. Josef na Boží vůli a pak i nám Pán daruje svůj pokoj a klid.

(ss)

átku mše. Fascinovalo mě ticho a klid, který vládl v lavicích. Bylo to jako čekání na maminku, že přinese svátek ní dort.

Je dobré, že existuje společenství, ve kterém je nám dobře. Dana Lukasová

PROSBA

Milí farníci, pokud máte doma nepotřebné staré nádobí - hrnce, talíře, hrnky, pánvičky, atd., ložní prádlo, montérky, pánské zimní boty, prosíme, přineste nám je do charitativního šatníku. Jsou mezi námi lidé, kterým by tyto věci přišly velmi vhodné. Přijmeme je s radostí a děkujeme za vaši pomoc. Dobrovolníci farní Charity.

MÍSTNÍ UNIVERSITNÍ FARNOSTI

B ezen 2011

Ročník 7

číslo 3

SLOVO ŽIVOTA NA B EZEN

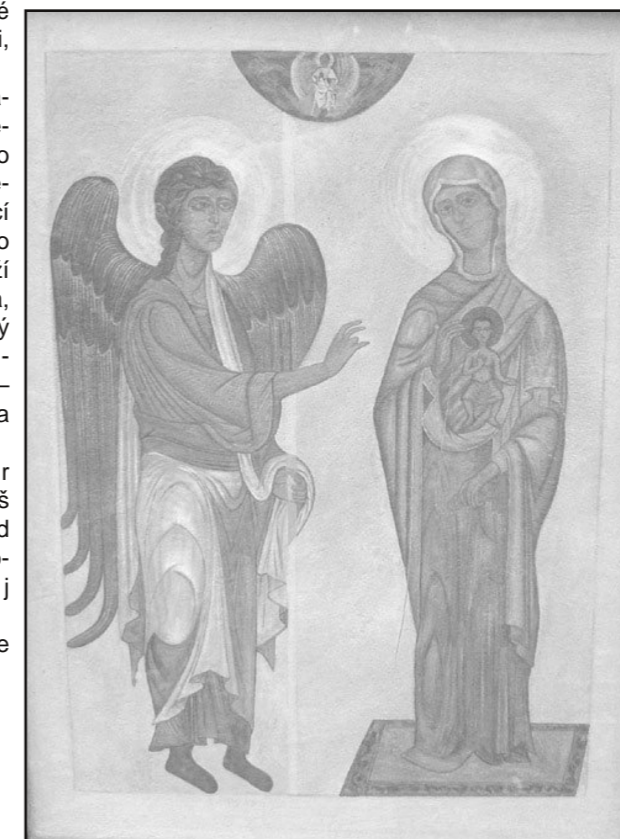
„Jsem služebnice Pána: a se mi stane podle tvého slova!“ (Lk 1,38)

Podobně jako Panna Marii, i nám chce B h zjevit, jaký má s námi záměr a co je naší jedinou úlohou. Jako by nám řekl: „Chceš, abych z tebe a tvého života vytvořil mistrovské dílo? Jdi cestou, kterou ti ukazuji, a staneš se tím, kým jsi vždy byl v mém srdci. Od vznosti jsem na tebe myslel a miloval tě, vyslovil jsem tvé jméno. Když ti sděluji svou vůli, dávám ti poznat tvé pravé já.“

Jeho vůle tedy není přikázáním, který nás omezuje, ale zjevením jeho lásky vůči nám, jeho plánu, který má s námi. Je vznešená jako B h sám, fascinující a okouzluje jako jeho tvář; je to on sám, který se daruje. Boží vůle je zlatá nit, božská osnova, na níž se tká náš pozemský i posmrtný život. Vychází z vůle a jde do vůle – nejprve v Boží mysli, pak na této zemi a nakonec v ráji.

Abyste však Boží záměr zcela naplnili, žádá B h náš souhlas, tak jako jej žádal od Marie. Jen tak se uskutečnilo slovo, skrze které vyslovil svůj záměr se mnou, s tebou. Stejně jako Panna Maria i my jsme povolání říci:

„Jsem služebnice Pána: a se mi stane podle tvého slova!“

„Jsem služebnice Pána: a se mi stane podle tvého slova!“

Jak tedy máme žít podle těchto slov? Naše ano Božím slovu konkrétně znamená důvěru v každé chvíli dobře a naplnit tu innost, kterou od nás Boží vůle žádá. Cele se do ní ponořit a dát stranou všechno ostatní,

Jeho vůle nám nemusí být vždy jasná. Stejně jako Panna Maria i my musíme prosit o sv. tlo, abychom pochopili, co B h žádá. Je zapotřebí otevřít se jeho hlasu a dobře mu v nitru naslouchat, a pokud je třeba, poradit se s někým, kdo nám může pomoci. Jakmile ale jeho vůli pochopíme, hned ekněme své ano. Když jsme opravdu pochopili, že jeho vůle je tím nejvyšším a nejkrásnějším, co máme v našem životě být, nebudeme ji konstatovat s rezignací jako něco, co „musíme“ plnit, ale budeme šťastní, že „máme“ plnit Boží vůli a uskutečňovat jeho plán, který s námi zamýšlel. To je to nejlepší a nejmoudřejší, co máme dělat.

Mariina slova - „Jsem služebnice Pána“ - jsou tedy naší odpovědí lásky na Boží lásku. Pomáhají nám být stále obráceni k Bohu, s poslušností mu naslouchat, s jediným přáním plnit jeho vůli, abychom byli takoví, jaké nás chce mít.

Přesto se někdy můžeme zdát, že to, co od nás žádá, je absurdní, že by bylo vhodnější udělat to jinak, a chtěli bychom vzít svůj život do vlastních rukou. Dokonce bychom chtěli Bohu radit, říkat mu, jak se to má nebo nemá udělat. Vím-li, že B h je láska, a důvěřuji mu, vím, že to, co přikázal pro můj život a život lidí okolo mě, je pro mě a jejich dobro, a proto se mu svěřuji a odevzdávám s plnou důvěrou do jeho vůle. Chci-li celým svým bytím, chci se s ním zcela ztotožnit s vůlí, domím, že přijmout jeho vůli znamená přijmout a obejmout jeho samotného, žít se jím.

Musíme věřit tomu, že nic se neděje náhodou. Žádná radostná událost, setkání, situace v rodině, práci, ve škole, žádný zdravotní či duševní stav nepostrádají smysl. Jakákoliv skutečnost – událost, situace, osoba – je poselstvím od Boha. Každá věc přispívá k uskutečnění jeho záměru, který budeme den po dni postupně odhalovat, když tak jako Panna Maria budeme konat Boží vůli.

ztratit myšlenky, přání, vzpomínky a innosti, které se týkají něho jiného.

Tvářící v tvář každé Boží vůle – bolestné, radostné nebo indiferentní – máme opakovat: „a se mi stane podle tvého slova“, anebo jak nás naučil Ježíš v modlitbě Otče náš: „buď vůle tvá“. Vyslovme před každou svou inností „sta se“, „buď“. Budeme dopřát okamžik za okamžikem, kamínek po kamínek tu nádhernou, jedinou a neopakovatelnou mozaiku našeho života, kterou Pán od počátku zamýšlel pro každého z nás.

Chiara Lubichová

Jednomístní pokoj VÁM! vydává římskokatolická farnost v Uni ově. Nepronajímá! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.

Přispívky posílat do 20. dne v měsíci psanou formou, elektronickou poštou. Nevyžádání přispívky se nevracejí. římskokatolická farnost, Kostelní náměstí 153, 783 91 Uni ov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunicov@tiscali.cz, www.farnostunicov.cz

ROK K TU

Postní doba 2011

Vstoupili jsme do prvního roku p ípravy na Cyrilometod jské jubileum Rokem k tu. Proto máme zvlášt v tomto postním období v novat pozornost prohlubování našeho k tu, kterým jsme um eli pro sv t a zrodili se pro Boha. K est je nejd ležit íším okamžikem našeho k es anského života. K prohloubení a novému poznání, že k est je pro nás nesmírný dar od Boha, nám má pomoci láněk o k tu (Vznešenost a ú inky k tu) a Postní program s návodem, jak prožívat jednotlivé postní ned le v rodin . O Velikonon ní vigilii na Bílou sobotu máme v tomto Roce k tu slavnostn obnovit k estní sliby. Kéž se pro nás všechny stane k est skute n nov objevenou svátostí naší spásy. To vám i sob p eje P. Josef J.

PRVNÍ NED LE POSTNÍ

P e teme si úryvek Mt 4,1-11

Není d ležité, co máš a co umíš, ale že jsi.

Co m žeme spole n d lat:

Posadíme se ke stolu a povídáme si o svých k estních jménech. Co znamenají? Jak jsme k nim p íšli? Po kom je máme? Co nás inspirovalo?

ekneme si, jak je nám p íjemné nebo nep íjemné, když nás druzí oslovují.

Povídáme si, jakou souvislost mají naše k estní jména se jmény a životy svatých. M žeme si prolistovat knížky, prohlédnout obrázky nebo vypráv t p íb h sv tce.

V rodinném albu si prohlédneme fotografie k tu. Vyprávíme si, co se ten den stalo, z eho jsme m li radost.

Zamyšlení

Ježíš se setkal s tím, kdo ho pokoušel. íkal mu: Jestli jsi Syn Boží, jestli jsi tím, kým jsi, tak to dokaž. Ježíš odmítl, protože v d l, kým je a co to znamená. V d l, že B h je jeho Otec a že on je Boží Syn.

Také my jsme Boží d ti a p i slavení svátosti k tu kn z íká: „A je (...) chrámem Tvé slávy, Bože, a Duch svatý a v n m/ní bydlí na v ky v k .“ Tato slova nás ujíší ují, že naše hodnota není v tom, co máme, co umíme, ale v tom, že JSME – že náš život je veliký dar od Boha Otce, který zná naše jména a má nás rád.

DRUHÁ NED LE POSTNÍ

P e teme si úryvek Mt 17,1-9

Jeho tvá zazá ila jako slunce a jeho od v zb lel jako sv tlo.

Co m žeme spole n d lat:

M žeme si prohlížet fotografie významných událostí v život rodiny, vzpomínat a spole n žasnout.

P ipomeneme si své kmotry a to, ím jsou pro nás vyjíme ní.

Prohlédneme si k estní roušku, podíváme se, co je na ní zobrazené a co to asi znamená.

Zamyšlení

Petr, Jakub a Jan na vlastní o i zahlédli, že Ježíš je Boží Syn. Vid li, jak jeho tvá zá ila jako slunce a jeho šaty byly plné sv tla, a žasli nad tím. Vid li to, co tady na zemi v ur ítém smyslu zahlédneme, když náš život „prozá í“ cokoli dobrého a smysluplného.

Také my jsme Boží d ti a p i slavení svátosti k tu dostáváme k estní šat a kn z íká: (...) B h t oblékl v Krista a u inil z tebe nového lov ka. Bílé roucho a je znamením této d stojnosti.“ Tato slova nás ujíší ují o nad ji, že nás B h svou smrtí a vzk íšením prom nil v nového lov ka a že nás jednou dokonale prom ní, až se s ním setkáme „tvá í v tvá “.

T ETÍ NED LE POSTNÍ

P e teme si úryvek J 4,5-15.19b-

Vznešenost a ú inky k tu

K est

a) odpouští d di ný h ích, b) iní pok t ného dít tem Božím, c) iní ho údem Kristovy církve.

a) K est odpouští „d di ný h ích“. To je h ích, který na celé lidské pokolení u valil první lov k, když odep el poslušnost Bohu a sám cht l být bohem. Tím ztratil milost posv cující, lásku a p íze

Boží a pozbyl všechno, co B h v nebi pro lov ka p ípravil. Tomuto stavu ochuzení a ztráty Boží p ízn íkáme „d di ný h ích“. Ve k tu je nám odpušt n a pok t ný se stává zase milým Božím dít tem, jeho duše je v milosti posv cující a je mu otev eno nebe. Kdyby n kdo v této k estní nevinosti zem el, vešel by do Božího království v nebesích.

Je-li k t n dosp lý, odpoušt jí se mu

K est dít te na míst Ježíšova k tu v ece Jordán. Foto: P. David Vop ada

26.39a.40-42

Pramen vody tryskající do života v ného.

Co m žeme spole n d lat:

Vyprávíme si, po em „žízíme“, po em toužíme, co nám chybí nebo co bychom cht li, aby se stalo.

Vezmeme nádobku se sv cenou vodou a p ipomeneme si svátost k tu.

Zamyšlení

Bez vody by na zemi nebyl život, ale všechna voda sv ta neumí utišit lidskou žíze po p átelství, po lásce, po p ízni druhého lov ka, po kráse, po porozum ní. Je to jiná žíze , než touha se napít. Ježíš ekl sama ské žen , která erpala vodu u studny, že on je Ten, který utišuje lidskou touhu po napln ní.

P i slavení svátosti k tu se kn z modlí k Bohu nad vodou, aby „tí, kdo v ní budou pok t ni, stali se Tvými d tmi a m li Tv j život.“ Pak pok t ného vodou omývá a íká: „(...), já t k tím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“ Tato slova nás ujíší ují, že pat íme a budeme pat ít do rodiny Božích d tí a na v nosti.

k tem také všechny osobní h íchy. Co d ív jší zákon o íšování jen vzdálen nazna oval, to v plnosti p sobí k est silou tajemství utrpení a zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Zárove Duch svatý ud luje duši pok t ného ur ítou snadnost v ít v Boha, doufat v jeho pomoc a milovat ho. Mluvíme o vlitých ctnostech víry, nad je a lásky, které nazýváme také božskými

ctnostmi, protože nás úzce spojují s Bohem.

b) P sobením Ducha svatého se zapojuje pok t ný do Božího života a stává se Božím dít tem. K tem se tedy lov k jaksi znovu rodí, a to nadp írozen . Když byl ve k tu Boží milostí zbaven h íchu a ospravedln n, B h jej pozvedá z p írozeného stavu k vznešenosti Božího dít te nejen podle jména, ale skute n . Pok t ný má ú ast na Boží p írozenosti. „Nenazýváme se pouze Božími syny, nýbrž jimi opravdu jsme.“ (1 Jan 3,1) Svatý Pavel srovnává toto znovuzrození se vzk íšením Krista Pána. Starý, p írozený lov k se svými h íchy v k estním pono ení zem el a povstává nový lov k. „A jako Kristus byl vzk íšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my te musíme žít úpln novým životem.“ (ím 6,4)

Ve k tu se opravdov p ipomíná a znovu uskute uje velikono ní tajemství tak, že jím p echázejí pok t ní ze smrti h íchu k životu milosti. Proto církev nejrad jí k tila o velikonocích, aby co nejvíce zazá ila radostná skute nost zmrtvýchvstání.

Adoptivní Boží synovství nás zárove p ívádí do úzkého spojení s Kris-

tem, Božím Synem, a dává nám podíl a ú ast na jeho poslání prorockém, kn žském a pastýřském. Vzývání Nej-

sv t jší Trojice nad k t nci p sobí, že ti, kte í jsou poznamenáni jejím jménem, jsou jí zasv ceni a vstupují do spole enství s Otcem, Synem a Duchem svatým.

c) Krom toho je k est svátostí, která iní pok t ného živým údem Kristovy církve a p íle uje ho k Božímu lidu. „Vy

jste rod vyvolený, královské kn žstvo, národ svatý, lid Bohu pat ící jako vlastnictví.“ (1 Petr 2,9)

K est rovn ž vytvá í svazek jednoty mezi všemi, kte í byli pok t ni. Pro tento nezm nitelný ú inek úzkého svazku se všemi pok t nými mají k es ané ob ady svátosti k tu v nejd tší úct . Je proto p áním církve, aby se konal k est v p ítomnosti Božího lidu a aby se spole enství v ících podílelo na k tu svého nového lena. Ten, kdo byl jednou platn pok t ný, by u nekatolík , nem že p íjmout k est podruhé, ale ani nem že nikdy k est zrušit a jaksi ze své duše vymazat. K est vtiskuje do duše nezrušitelné znamení k es ana, které není možno zrušit ani odpadem od víry, ani ned stojným životem. I kdyby n kdo vystoupil z církve, nebo byl z ní vylou en, k es anem z stane navždy.

Toto zapojení do Božího lidu p ínáší pok t nému práva a povinnosti. Od pok t ného se o ekává, že povede život hodný té d stojnosti, na které má podíl jako len Kristovy církve. Zato bude mít ú ast na všem dobrém, co se v Kristov církvi denn koná: na všech modlitbách, dobrých skutcích, na každé mši svaté, a se slouží kdekoliv.

Náhoda tém dokonalá

P i nedávném hledání ur íté situace z množiny snímk z fotoaparát , které snímají z d vod prezentace naše nám stí, jsem náhodou objevil obrázek, který mne velmi p ekvapil. Je to situace z prvníh vte in letošního roku, p esn z okamžiku, kdy exponoval digitální fotoaparát, který je umíst n na jedné etše budovy na nám stí. A koliv aparát automaticky exponuje vždy po 1 minut , zachytil dokonale okamžik, kdy vybuchla rachejtle za sochou P. Marie p esn ve výšce sochy Bohorodí ky. Rachejtle vytvo ila odlétajícími jiskrami soše „svatozá “. Podivuhodné je to, že to bylo p esn 10 sekund po p ínoci, tedy v zárodku dne zasv a zasluky, z stávají skryty našim smysl m. (jako)

Kouzelné je na tom také to, že tato podivuhodná náhoda m la být dokonale skryta lidským o ím, návšt vnící nám stí, kte í se zde shromáždili o silvestrovské noci, nem li ani potuchy o tom, co bylo náhodou zaznamenáno a troufám si i tvrdit, že ani netušili, jaký svátek toho asného rána byl. Kdyby i zkušený fotograf si na takovou situaci cht l po íhat, nikdy by se mu to nepoda ilo, podobná situace nejde ani technicky nacvi it. Sám si také nedochou P. Marie p esn ve výšce sochy Bohorodí ky. Rachejtle vytvo ila odlétajícími jiskrami soše „svatozá “. Podivuhodné je to, že to bylo p esn 10 sekund po p ínoci, tedy v zárodku dne zasv a zasluky, z stávají skryty našim smysl m. (jako)

„To, co se d je ve k tu dít te pouze z eteln jí zjevuje, co se neustále d je k naší spáse: B h nás p edchází, Jeho milost nás obklopuje, ješt než jí voláme, On nás navšt vuje d íve, než m žeme zaklepat na Jeho dve e, On už nás nalezl, abychom jej mohli hledat.“

